

Sygn. akt II Kp 88/15

POSTANOWIENIE

Dnia 22 czerwca 2015r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Ewelina Zachilska

po rozpoznaniu w sprawie o czyn z art. 233 § 6 k.k. i inne

na skutek zażalenia pokrzywdzonej M. S.

w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k.

postanowił:

nie uwzględnić zażalenia pokrzywdzonej M. S. z dnia 11 lutego 2015r. na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie z dnia

21 stycznia 2015r. sygn. akt I Ds. 2122/14, w przedmiocie umorzenia dochodzenia

i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 21 stycznia 2015r. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie w sprawie I Ds. 2122/14 odmówił wszczęcia dochodzenia

w sprawie:

- złożenia oświadczenia o posiadanym prawie dysponowania nieruchomością M. S. na dokumentacji budowlanej z dnia 19 kwietnia 2011r. dotyczącej zgłoszenia robót budowlanych dotyczących wymiany pokrycia dachowego w budynku mieszkalnym z/s w D. przy ul. (...), tj. o czyn z art. 233 § 6 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.);

- podrobienia i przedłożenia nieprawdziwej faktury VAT nr (...) z dnia 5 marca 2008r. do postępowania prowadzonego przez Sąd Cywilny w D. za sygn. akt I Ns 326/11, tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. – wobec braku danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia przestępstwa (art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k.).

W uzasadnieniu postanowienia wskazano, iż Komenda Powiatowa Policji

w Dzierżoniowie w dniu 19 grudnia 2014r. otrzymała za pośrednictwem Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie zawiadomienie M. S. dotyczące podejrzenia popełnienia przestępstwa dokonanego poprzez wystawienie zawyżonej faktury VAT

o nr (...) z dnia 5 marca 2008r. oraz jej przedłożenia do rozliczenia prac remontowych w postępowaniu prowadzonym przez Sąd Rejonowy I Wydział Cywilny w Dzierżoniowie za sygn. I Ns 326/11, oraz możliwości popełnienia przestępstwa

w dniu 19 kwietnia 2011r. poprzez naruszenie art. 32 ust. 4 pkt 2 ustawy Prawo budowlane dotyczące złożenia oświadczenia zgodnie z art. 233 k.k. przez S. W.. W toku prowadzonego postępowania dokonano rozpytań S. W. – współwłaściciela budynku z/s w D. przy ul. (...), wykonawcy prac remontowych J. K. i pracownika M. D.. Wskazano, iż w trakcie przeprowadzonych czynności ustalono, że S. i K. W. chcąc wykonać remont połaci dachowej, nie mogli dojść do porozumienia ze współwłaścicielem w/w budynku tj. M. S..

Z uwagi na fakt konieczności wykonania naprawy wystąpili na drogę sądową do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny sygn. akt I Ns 164/10 dążyli do uzyskania zgody na wykonanie remontu części wspólnej budynku. W dniu 8 kwietnia 2010r. podczas rozprawy sądowej doszło do zawarcia ugody pomiędzy M. S. a K. i S. W.. Na podstawie tej ugody państwo W. złożyli w dniu 19 kwietnia 2011r. dokumentację o zgłoszeniu robót budowlanych, wraz z załącznikami tj. oświadczeniem o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością wraz z protokołem ugody zawartej w sprawie sygn. akt I Ns 164/10, uzyskując w ten sposób akceptację Starostwa Powiatowego w D. i (...) Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków z/s w W.. Uzasadniając postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia podniesiono zatem, iż z uwagi na powyższe okoliczności nie ma w zachowaniu państwa W. danych dostatecznie uzasadniających popełnienie czynu określonego w art. 233 § 6 k.k., gdyż zawiadamiająca M. S. przed Sądem wyraziła zgodę na wykonanie remontu. Wskazano również, iż w toku podjętych czynności zmierzających do wyjaśnienia okoliczności podejmowanych przez zawiadamiającą, co do autentyczności przedłożonej faktury VAT nr (...) z dnia 5 marca 2008r., ustalono, że S. W. przygotowując się do remontu gromadził niezbędne materiały budowlane, w tym w dniu 4 lutego 2008r. złożył zamówienie nr(...) na zakup dachówek typu karpiówka prążkowana w ilości 2560 szt., a dachówki te, z uwagi na brak dostatecznego miejsca do rozładunku, zostały mu dostarczone w trzech dostawach. Po dostarczeniu całości zamówienia w dniu 5 marca 2008r. wystawiono mu fakturę VAT nr (...) na kwotę 4301 zł. W toku czynności sprawdzających dokonano rozpytania W. R. i J. S., którzy potwierdzili wykorzystanie przedmiotowych dachówek do remontu dachu, a co do wartości tychże dachówek ustalono, iż w powyższym okresie odnotowywano znaczne ruchy cenowe materiałów budowlanych. Ustalono ponadto firma (...) nigdy nie miała problemów odnośnie kwestionowania autentyczności faktury, a faktura zakupu stanowi jednocześnie dokument reklamacyjny i nikt ze strony tej firmy nie zawyżałby jej (byłoby to niekorzystne dla sprzedającego).

M. S. nie zgadzając się z decyzją Prokuratora zaskarżyła zażaleniem z dnia 11 lutego 2015r. (data nadania 4 luty 2015r.) przedmiotowe postanowienie w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do dalszego postępowania. W uzasadnieniu zażalenia skarżąca podniosła, że pismem z dnia 14 stycznia 2015r. została wezwana do stawienia się, jako osoba zawiadamiająca do Komendy Powiatowej Policji w Dzierżoniowie w dniu 21 stycznia 2015r. – wezwanie odebrała w Niemczech w dniu 23 stycznia 2015r. Skarżąca wskazała, iż po odbiorze tego wezwania wystosowała w dniu 27 stycznia 2015r. pismo do Komendy Powiatowej Policji w Dzierżoniowie (oraz do Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie), aby ze względu na stan zdrowia mogła złożyć zeznania w tej sprawie na terenie Niemiec. Tymczasem w dniu 30 stycznia 2015r. otrzymała postanowienie w przedmiocie odmowy wszczęcia dochodzenia. W związku z powyższym skarżąca wnosząc o uchylenie przedmiotowego postanowienia wniosła jednocześnie o:

- przesłuchanie jej w charakterze osoby zawiadamiającej (zgodnie z jej wnioskiem z dnia 27 stycznia 2015r.);
- wystąpienie do Starostwa Powiatowego w D. i Konserwatora Zabytków o dokumentację i wyjaśnienie, na jakiej podstawie prawnej i czy bez popełnienia przestępstwa wydane zostały pozwolenia K.i S. W. na remont dachu z pominięciem skarżącej;
- wystąpienie do Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie I Wydział Cywilny (sygn. akt I C 326/11) w celu wyjaśnienia kwestii podrobionej i sfałszowanej faktury VAT nr (...).

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniósł o jego nieuwzględnienie i utrzymanie w mocy zaskarżonego postanowienia w mocy.

Sąd, po dokonaniu analizy akt sprawy w tym, w szczególności w kontekście zażalenia skarżącej, uznał, iż decyzja procesowa podjęta przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie o odmowie wszczęcia dochodzenia w sprawie o czyny z art. 233 § 6 k.k. oraz z art. 270 § 1 k.k. jest zasadna, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku, z czym utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.

Przestępstwo z art. 233 § 6 k.k. popełnia ten, kto składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis ustawy przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Przepis ten odnosi się do wypadków, kiedy w ustawie przewidziane jest składanie pisemnych oświadczeń objętych rygorem odpowiedzialności karnej, jeżeli zostanie podana w nich nieprawda. Oczywiście składający oświadczenie musi być o tym rygorze powiadomiony. Przepis ma zastosowanie do oświadczeń składanych przez stronę na podstawie art. 75 § 2 k.p.a., który stanowi: „Jeżeli przepis prawa nie wymaga urzędowego potwierdzenia określonych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia właściwego organu administracji, organ administracji publicznej odbiera od strony, na jej wniosek, oświadczenie złożone pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania [...]”. Wiele instytucji na różnych formularzach domaga się podawania w nich prawdy, grożąc odpowiedzialnością karną za umieszczenie w nich nieprawdziwych informacji. Jeżeli praktyka taka nie ma podstawy w ustawie (nie wystarcza akt prawny niższego rzędu), jest bezzasadna i nie powoduje ewentualnej odpowiedzialności z art. 233 k.k., choć za wypełnienie formularza niezgodnie z prawdą można odpowiadać z innych przepisów. Podstawowym warunkiem uznania zeznań nieprawdziwych za tzw. fałszywe zeznania, wypełniające ustawowe znamiona przestępstwa jest wynikające z ustawy uprawnienie podmiotu przyjmującego zeznanie do dokonania tej czynności, a spełnienie tego samego warunku jest niezbędne do stwierdzenia przesłanek fałszywych oświadczeń.

Przechodząc na kanwę przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu, zebrany materiał dowodowy, nie daje podstaw do przyjęcia, iż złożone przez S. W. w dniu 19 kwietnia 2011r. w Starostwie Powiatowym w D. „oświadczenie o posiadanym prawie do dysponowania nieruchomością na cele budowlane” było fałszywe, wręcz przeciwnie ustalono, iż czynność ta została przez S. W. dokonana zgodnie z wymogami wskazanymi w ustawie Prawo budowlane, albowiem do oświadczenia tego dołączył on stosowne dokumenty, z których jako inwestorowi takowe uprawnienie (umownie nazwane „prawem do dysponowania nieruchomością na cele budowlane”) przysługiwało – chodzi to m.in. o ugodę sądową z dnia 8 kwietnia 2011r. zawartą pomiędzy stronami stanowiącą w tym przypadku tytuł prawny do dysponowania nieruchomością na cele budowlane wyłącznie w granicach określonych w tym postanowieniu, wyznaczających zakres robót budowlanych.

Z powyższych względów, mając na uwadze wyczerpujący i jednocześnie wyłącznie możliwy do pozyskania materiał dowodowy, zgromadzony w toku postępowania sprawdzającego (a jednocześnie wystarczający), przeprowadzonego przy tym prawidłowo i wszechstronnie, decyzją Prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia odnośnie czynu z art. 233 § 6 k.k. Sąd uznał, z przyczyn wskazanych jak wyżej, za w pełni uzasadnioną i orzekł jak w sentencji.

Z kolei przestępstwo z art. 270 § 1 k.k. popełnia ten, kto w celu użycia za autentyczny, podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentyczny używa. Co za tym idzie, przestępstwo to może polegać na podrobieniu, przerobieniu albo na używaniu jako autentyczny dokumentu podrobionego lub przerobionego. Przy czym przez podrobienie dokumentu rozumie się sporządzenie przedmiotu (pisma, druku itp.), który ma imitować dokument autentyczny. Podrobienie może dotyczyć także nieistniejących części autentycznego dokumentu, np. dopisanie treści, której autentyczny dokument nie zawiera. Z podrobienie dokumentu, jak wskazuje Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie, mamy do czynienia, gdy nie pochodzi od tej osoby, w imieniu której został sporządzony.

W istocie chodzi o nadanie jakiemuś przedmiotowi (np. pismu) pozorów dokumentu w celu wywołania wrażenia, że zawarta w nim treść pochodzi od wymienionego w nim wystawcy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2000r. w sprawie sygn. akt III KKN 233/98). Podrobieniem będzie spreparowanie dokumentu w imieniu osoby istniejącej lub fikcyjnej, a nawet podpisanie autentycznego dokumentu cudzym nazwiskiem, chociażby za zgodą osoby zainteresowanej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 października 1979r. w sprawie sygn. akt II KR 10/79). Z kolei przerobienie dokumentu polega na bezprawnym dokonaniu przekształceń w autentycznym dokumencie, przez co zostaje nadana inna treść lub znaczenie. Wskazać należy, iż podmiotowym znamieniem przestępstwa podrobienia lub przerobienia dokumentu jest działanie sprawcy w celu użycia jako autentycznego, a co za tym idzie jest to przestępstwo kierunkowe. Ponadto na uwagę zasługuje w tym miejscu fakt, iż odmianą tego przestępstwa jest używanie jako autentycznego dokumentu podrobionego lub przerobionego, przy czym warunkiem odpowiedzialności w tym przypadku jest świadomość, iż używany przedmiot jest dokumentem fałszywym.

Przechodząc na kanwę przedmiotowej sprawy, w ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy również nie daje podstaw do przyjęcia, iż faktura VAT nr (...) z dnia 5 marca 2008r. została podrobiona, bądź sporządzona nierzetelnie. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje jednoznacznie, że S. W. przygotowując się do remontu dachu, w oczekiwaniu na zgodę skarżącej, a następnie na decyzję Sądu, gromadził potrzebne materiały budowlane w tym właśnie dachówki (4 palety), na zakup których wystawiona została przedmiotowa faktura. Następnie w trakcie prowadzonych prac (blisko 3 lata później – 2011r.) okazało się, że dachówek tych jest mniej niż potrzeba i wówczas zakupu brakujących dachówek dokonał już wykonawca prac J. S.. Z uwagi na odległość czasową S. W. dokonał zakupu dachówki w innej cenie (1,70 zł/szt.) niż wykonawca prac (1,37 zł/szt) – na cenę materiałów budowlanych ma wpływ bowiem w znacznej mierze koniunktura rynkowa (na dzień dzisiejszy koszt takiej dachówki to około 0,99 zł/szt). Ponadto wskazać należy, że wystawca przedmiotowej faktury również nie byłby zainteresowany zawyżaniem kwoty widniejącej na fakturze, albowiem wiązałoby się to dla niego ze zwiększonymi obowiązkami podatkowymi, a ponadto faktura VAT stanowi również dokument reklamacyjny, co również wiązałoby się z ewentualną większą odpowiedzialności wystawiającego fakturę.

Odnośnie sformułowanego przez skarżącą zarzutu nie przesłuchania jej w charakterze osoby zawiadamiającej, wskazać należy, iż w aktach sprawy widnieje obszernie i wyczerpujące zawiadomienie M. S. o możliwości popełnienia przestępstwa, a prowadzący postępowanie sprawdzające dokonał szczegółowego sprawdzenia wszystkich wskazanych przez nią okoliczności oraz zgromadził potrzebną dokumentację. Ponadto wskazać należy, iż prowadzący postępowanie sprawdzające kilkakrotnie próbował nawiązać kontakt telefoniczny ze skarżącą. Skarżącą nie odbierała telefonu, a gdy udało się nawiązać połączenie telefon odebrał mężczyzna, który poinformował funkcjonariusza Policji, iż M. S. „co miała do zawiadomienia już przesłała”.

Z powyższych względów mając na uwadze wyczerpujący i jednocześnie możliwy do pozyskania materiał dowodowy, zgromadzony w toku postępowania sprawdzającego, przeprowadzonego przy tym prawidłowo i wszechstronnie, decyzję Prokuratora o odmowie wszczęcia dochodzenia Sąd uznał za w pełni uzasadnioną i orzekł jak w sentencji.

Na oryginale właściwe podpisy

Za zgodność